

עקרת הבית

כשהקב"ה פתח המעמד של מתן תורה, פתח קודם בדברו אל נשי בני ישראל.

דבר זה הוא לא רק כדי להקדים כבוד עקרת הבית בישראל, אלא ידע הקב"ה כי בלתי אפשרי ליתן תורה לישראל, שעל פיה יבנו בתים כשרים וטהורים ויעמידו דורות צדיקים, רק אם האישה הטהורה בבית תתנהג על פי התורה והיראה, על פי התורה והמצוות, על פי התורה וההלכה והצניעות.

ואם כן, מה יועיל הבעל מצד אחד והבנים גם אם עוסקים בתורה, גם אם יושב בכלל ומרביץ תורה כל היום, והאישה ח"ו מצידה אם לא תתנהג על פי הטהרה והצניעות - הורסת את הבית בחוסר צניעות ובושה, כמאמר החובות הלבבות: ומה הועילה בקנייניה, מה תועיל האישה בכל הקניינים שזכתה, אם רעה בעיני אדוניה?

(דברי הרב וואזנר שליט"א, אשדוד תשנ"ח / מובא בעלון "הכתר" 23)

בעטרת הצניעות נתעטרו נשות ישראל בכל הדורות. תואר הכבוד המבטא את שלמות אישיותה של אישה יהודית אינו אלא "האישה הצנועה". צניעותן של האמהות בישראל הנחילה קדושה לכל הדורות, הקימה מקדש מעט לכל בית ישראל.

גאונים וצדיקים שבהם נתייחדה האומה היהודית, נולדו לבנות ישראל טהורות, ששמרו על צניעותן גם בתקופות אכזריות של גזרות.

אנשי מעלה וחסידים עליון גדלו לאמהות יראות שמים, שקורות ביתן לא ראו את שערן, ומעולם לא עבר על דל שפתיהן דיבור זול או מגונה.

(הרב בנימין שצ'רנסקי / מידות ומעשים, עמ' 1 - 17)

ברכת הפרנסה

כיום מקובל מאוד שנשים תצאנה לעבוד, בכל מקום ובכל מחיר. יוצאים לעבוד גם אם מקומות העבודה אינם קרובים לחממה החרדית. בנוסף לכך, מצויים מקומות שיש בהם נדנדוד עברה. זהו ניסיון החיים של דורנו.

ולדאבון לב, כפי שרואות עינינו, לא משפחה אחת ולא שתיים נפגעו ונהרסו כליל מפאת הפזיזות בבחירת מקום עבודה, תוך כדי התעלמות מכך שמקום זה עלול לפגוע בכבודה ובאצילותה של בת ישראל.

בל נשכח שהתעסקותנו בפרנסה היא השתדלות בלבד, ומטרתה היא הכנת כלים לקבלת ברכת שמים. עבודה במקום שיש בו נדנדוד עבירה - אין בה ברכה. הכלי סדוק, ולא יצלח לקבל את השפע הניתן ממרומים. בפרנסה כזו לא תוכל לשרות ברכה, בבית שפרנסתו באה ממקום שיש בו נדנדוד עבירה לא יוכל לצמוח תלמיד חכם.

(הרב עזריאל טאובר / פרקי מחשבה: מהותו של יהודי, עמ' קצו)

"הקו שלך" - מגוון שלוחות המכילות תוכן עשיר ומרתק לנשים, שיעורי השקפה והלכה וסיפורים על נשים גדולות, בעברית, באנגלית וביידיש. חייגי: 0722-722-344

"שאלה" ופשרה

מספר הגר"א שושני: כארבעה חדשים לפני פטירתו של רבי מיכל יהודה לפקוביץ זצ"ל, ביקשוני להשתתף בכנס אמהות של אחד מסמינרי בית יעקב בירושלים. נושא הכינוס היה בעניין הכנת הבנות המסיימות, לקראת נישואיהן עם אברכים בני תורה. לפני הכנס, קיבלו הרבנים המוזמנים דף עם מספר שאלות השקפתיות, העתידות לעלות לדין במהלך הכנס.

ביום הכנס נכנסתי אל רבנו ושטחתי בפניו מקצת מן השאלות. בין השאלות הייתה ההתייחסות למקומה של האישה בעסק התורה של בעלה: מהי מידת מחויבותה של האישה להביא פרנסה; עד כמה הבית בכלל והאישה בפרט צריכים להגביל עצמם בהוצאות, כדי לא לפגוע בשקיעותו של הבעל בעסק התורה, וכדומה.

רבנו שמע את הדברים במתינות כדרכו, אך מיד לאחר שסיימתי התנער במקומו ואמר: דע לך שכל השאלות האלה מקורן ממקור לא טהור! הכל מתחיל מהעיתונות המקולקלת, שבעוה"ר התפשטה במחנה היראים, וכבר לא מתביישים לשאול כלום. העיתונים האלה, שרובם ככולם נכתבים על ידי אינשי דלא מעלי - כאלה ששנו ופירשו וארס החילוניות מבעבע בתוכם - הופכים את כל הדברים שבעבר היו פשוטים לכל איש ואישה, ל"שאלה"!

רבנו הוסיף: אתה יודע, כשיש "שאלה", זאת אומרת שיש צדדים. אולי כך ואולי כך? זה אומר כך וזה אומר כך! וכו' וכו'...

"תגיד להם שיש בורא לעולם, והוא הבטיח בתורתו הקדושה שלעמלי התורה [וכמובן, לבני משפחתם], לא יחסר להם כלום!"

שיבנו בתים אמיתיים של תורה, בלי עיתונות, בלי מחשבים, בלי שום מודרניזציה, [שיברחו מזה כמו מאש], ויראו שיהיה להם סייעתא דשמיא בכל!"

כאן עצר רבנו, ניגב את דמעותיו, ואמר: בהצלחה!

מיותר לומר, שהדברים שנאמרו בשם רבנו בכנס הותירו רושם רב!

(עלון דובב שפתיים 53 חשון תשע"ג)